

Horváth Ödön

Ott fenn a táj

Bükkfa-erdőben bolyongok cél nélkül;
a tavalyi lomb léptemtől ropog.
Körben a sok kusza ág összebékül
egymással. Távolban harkály kopog.

A levegőég kristálytisztá. Érzem,
mennyivel tágasabb tőle tudóm.
Felnézek, fenn a fehér-felhős égen
napfény csillog-villog két repülőn.

Két hófehér csík húzódik nyomukban.
Keresztezik a többi, már felrajzolt
kibomló sávot; a növekvő formák

meghökkenítő vonalai csíkozzák
be a fenti tájképet: légi-úttal
szövegetik be a leszálló alkonyt.

Délután

Elnyújtózom díványomon; barackot
szürcsölgetek. A falon napfény csillan.
Imádom a semmittevést; tőkélyre
emelem a lustálkodást. Kintről fák

illata száll felém, és a nagy égből,
tárt ablakomon át csöpp légy repül be.
A csönd kitágul, végtelenné duzzad,
mindent betölt, és lassan el is ringat.

Álmos leszek, meghitt álmaim jönnek:
képzeltésem szívélyes világa,
egyre színesebb, egyre tarkább képek.

Griffmadár csőrében van a lakásom.
Szállhatok. Messzire, és olyan gyorsan,
amire csak a legszebb álom képes.

Anyám sírjánál

Világra szüdtél, de én visszabújnék
méhed mélységébe, ha megengedné.
Anyám, te jó vagy, ha most térdre hullnék
előtted, tudom, te ezt meg is tennéd.

Kopott keresztfádról a gonosz télben
jégcsap lóg le. Sírod feletti ágról
csöpögött oda az esőlé. Szégyen
és gyalázat, a tavalyi virágból

már csak megfeketült kórókat ráz, ráz
a Vízkerezt szele, mintha korholna.
Mellettünk kő-Jézus két szeme pásztáz

körbe, így lesz beszédes szótlansága:
„Fiam, illendő, hogy itt állsz bánkódva,
de ha hazamész, hasonlíts anyádra!”

Boldogságomban

„Minden világok közül ez a legszebb!”
– kiáltja torkom, s lelkem visszhangozza.
Ujjongásom a látvány csak fokozza;
örvendezem, mint a nyíltszívű gyermek.

Igen, a föld zöld és az ég kék – látom!
Milyen, milyen gyönyörű minden együtt.
Mily lenyűgöző csodákra ébredtünk;
a valóság sokkal szebb, mint az álom!

A víz hullámainak ütemére
táncol a nap. Fáktól övezett parton
állok, mintha a földbe gyökerezne

lábam; s órák hosszat nézek a fénybe.
Szinte lélegzetem is visszatartom;
érezem, csókolnám, aki átölelne.

Dúdolgató

Örvendezem, mert levetkőztetsz;
griffmadár-mintás lepedőn vetsz
ágyat nekem, és mellém fekszel.
Vigyázz, mellettem megöregszel!

Ha örökre szeretőm lennél,
néha szégyenfára szegeznél.
Kínoznál; áldozatod lennék:
vér csorogna rólam s verejtek,

de rám csavarnád tiszta inged;
nagy vágy fűzne szorosra minket.
Tudom, többé soha se hagynál

el, megszoztatnál, elringatnál;
előbb sírnék, de megnyugodnék,
forró öledbe belehalnék.